Rapport fra factfinding mission i Histadrut-land

- eller Palestine 48, 11. – 16. februar 2017

Om palestinsk/arabisk fagbevegelse og faglig kamp i Israel, om palestinernes levekår og om den palestinske opposisjonen og den antisionisiske fløya innad i Histadrut.

Nakba 1948 - Kafr Qadum 1956 – Qalansawe og Umm al-Hiran 2017

LO: Bryt med Histadrut!

Palestinakomiteens Faglige Utvalg

Workmates Norge-Palestina

Arbeidsfolk forandrer verden العمال يغيرون العالم

konto nr. 0539 16 76617 http://palestinakomiteen.no/faglig-arbeid/

Politisk program

Programmet beskriver hva vi ville oppnå, og det ble oversatt til arabisk og på forhånd sendt til alle vi skulle møte. Vi vil hevde at dette gjorde diskusjonene bedre og mer målretta.

Objectives of the visit:

- Educate ourselves and gain more knowledge especially about Histadrut.
- Renew and actualize argument on why LO must break the connection with Histadrut in front of LO Congress in May 2017
- Get more knowledge about labor conditions for Palestinian workers who come through Workers Crossings to work for israeli employers.

In general

What is the role of 48 Palestinians in the liberation struggle
What effect does the "Joint list" have on the Palestinian struggle for full rights in israel
Views of “one state solution”. Views of a Jewish state.
Views of "land swap" (The Triangle in exchange for colonies in the West Bank).

Histadrut

Structure of the organization, democracy, elections, constituencies.
Number of members, how the organization works
Membership - Why do people become members?
What they do for Palestinian workers in special.

What is Histadruts recent political position, in relation to the israeli/palestinian conflict?
Views of colonization of West Bank, a Jewish state, the rights of Palestinians in Israel.
The relations with Palestinian Trade Unions, especially PGFTU.

Histadrut and opposition

Histadrut – DFPE (Democratic Front for Peace and Equality).
Is DFPE a Hadash-front? – Hadash (Israeli communist party)
What are the relations between these organisations?

What are the internal controversies within the organization, the conditions for opposition from within.
How they work with their Palestinian members, and Palestinians crossing over from West Bank.

Where does the Histadrut politically in relation to the conflict now?
The sight of colonization, Jewish state, the rights of Palestinians in Israel.
What are the stance of the Histadrut-opposition in relation to the conflict?
Is the two-state solution dead?
Views of colonization of West Bank, a Jewish state, the rights of Palestinians in Israel.

Cooperation between Palestinians/communists in Histadrut with the labor movement in the West Bank

Special to Wehbe AWU
The background for establisment of AWU
What is the difference between AWU and Histadrut?
Why would workers organize in AWU and not in Histadrut?

Special to New unions, Muhammed:

New Unions’s view on Histadrut. What kind of organisation, importance for Palestinian workers, relations to PGFTU – more…
Trade Union politics and the situation for Palestinian TU’s at the moment. Unity?
NU’s achievement after the recognition.

Teksten i denne rapporten er basert på felles notater. Planen var å ha full journalistisk dekning av turen, men vår journalist **Peter M. Johansen** blei nekta innreise ved ankomst Ben Gurion flyplass Tel Aviv.
Les hans kommentar i Klassekampen 21. februar. Artikkelen er lagt ut på steigan.no
http://steigan.no/2017/02/21/jeg-en-sikkerhetsrisiko/

Deltakere:
Thomas Grønn, reiseleder, Faglig Utvalg og Fagforbundet i Plan- og bygningsetaten
Ingvild Nordang, NTL, Høyskolen i Oslo og Akershus
Jessica Fenn Samuelsen, Union Officer, Cruise Operations, Norsk Sjømannsforbund
Vegar Larsen, sjukepleier, medlem i NSF
Kjetil Larsen, Fellesforbundet sentralt
Odd Lilleberg, organisasjonssekretær i Fellesforbundet avd. 1
Ronny Kristiansen, organisasjonssekretær i Fellesforbundet avd. 1
Kjersti Nordby, pensjonert medlem i NTF
Dagfinn Svanøe, leder av ungdomsutvalget, El&IT-forbundet

Bildene er tatt av Dagfinn og Jessica

Oppdraget

I februar 2017 reiste deltakere fra Palkoms Faglige Utvalg og en del tillitsvalgte ut på en fact-finding mission til det såkalte 48-området i Israel. Det er et område befolka av palestinere som ble boende etter opprettelsen av Israel i 1948. Området kalles også for **The Triangle**, og er foreslått av Israel som bytteobjekt (land swap) med de palestinske myndighetene til gjengjeld for koloniene på Vestbredden når Israel skal etablere sin jødiske stat. Målet med turen var å finne ut mer om **Histadruts rolle** som fagbevegelse, spesielt med tanke på palestinske arbeidere i Israel, og den manglende innsatsen de viser for palestinere som **daglig krysser «the green line»** fra Vestbredden for å tilfredsstille behovet for billig arbeidskraft på israelske bedrifter.

På turen møtte vi **opposisjonen innafor Histadrut** i den arabiske byen Taybe, palestinske arbeidere på Israel-sida av **Workers Crossing** (arbeiderovergangen) **ved Tulkarem**, vi var på bygningsarbeidsplassene deres etter at de var blitt henta etter å ha kryssa overgangen, vi møtte **Arab Workers Union i Nazareth** og det israelske komministpartiets frontorganisasjon **Hadash** og til slutt oppsummerte vi erfaringene våre sammen med **New Unions** i Tulkarem.

Siden før LO-kongressen i 2013 har vi argumentert for og oppfordra til vedtak om at LO skal bryte all forbindelse med Histadrut. Sjølve oppdraget vårt var å fornye og utdype disse argumentene foran LO-kongressen i 2017. Det finnes en palestinsk opposisjon i Histadrut. De har bestemt seg for å kjempe innafor organisasjonens rammer for å bedre leveforholda for palestinerne i området.
For å komme med konklusjonen allerede her:
- De ser på Histadrut som en sionistisk organisasjon som fører en politikk de tar sterk avstand fra.
- De ser ingen motsetninger mellom å støtte BDS og boikott av Histadrut i internasjonale faglige organisasjoner på den ene sida, og å kjempe for Palestinske arbeideres lønns- og arbeidsvilkår innenfor Histadrut på den andre sida.

Vi mener at vi har fått bekrefta det vi var ute etter, og vi har fått styrka argumenter for fortsatt å stille parola: LO: Bryt forbindelsen med Histadrut!

Det var første gang Faglig Utvalg reiste i området. Ved siden av det politiske programmet ville vi også finne ut mer om levekåra til palestinere i israel, og om de anser seg sjøl som en del av motstandskampen. Vi hadde møtt opposisjonen i Histadrut for første gang tidligere, på et møte på New Unions-kontoret i Tulkarem i 2014, og hadde behov for å vite mer om dem, hvordan de jobba og hvordan de så på situasjonen.

Dermed starta planleggingsprosessen høsten 2016 sammen med **Lama Yahya**, vår turoperatør i **PACE, Ramallah.** Med utgangspunktet vårt om å få vite mer om Histadrut pluss to kontaktadresser i Histadrut i Taybe, utvikla vi en rundreise som ble svært vellykka, både politisk og praktisk. Uten innsatsen fra Lama hadde vi neppe kunnet gjennomføre en så utbytterik tur.

Området

The Triangle er en konsentrasjon av israelske arabiske byer og landsbyer som ligger tett opptil Green Line, mellom Qalqilya og Tulkarem på Vestbredden. Området ble opprinnelig tildelt Palestina i henhold til FN's delingsplan og derfor ble heller ikke palestinerne drevet ut fra området.
Umm al-Fahm og Taybe er de sosiale, kulturelle og økonomiske sentra for arabiske innbyggere i regionen.
Taybe og Tulkarem, ligger tvers overfor hverandre. Jenin ligger helt nord på Vestbredden. Nazareth ligger utafor kartet et stykke mot nord.

Israel har foreslått å overføre deler av The Triangle med hundretusener av israelsk-arabiske borgere til en fremtidig palestinsk stat i bytte med koloniene på Vestbredden. Forslaget gir Israel suverenitet over områder de allerede har okkupert, samtidig som det bidrar til å bevare Israels jødiske flertall.

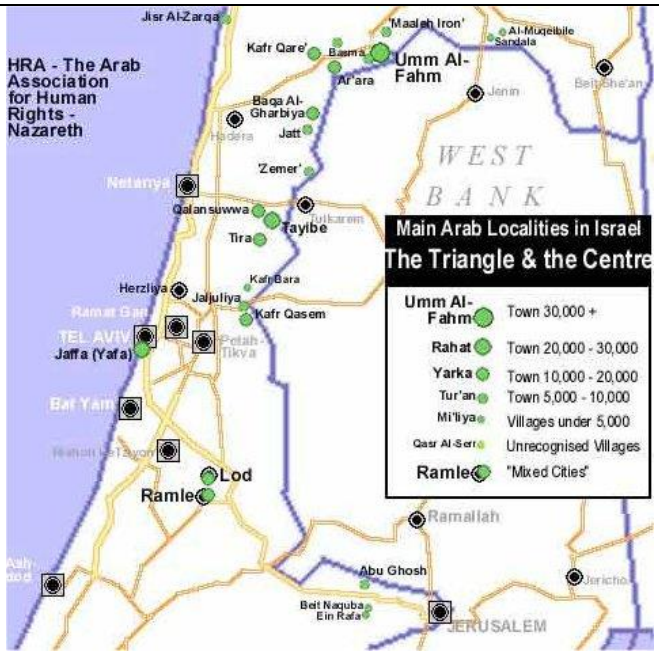

I løpet av **1948** ble nesten 800 000 palestinere fordrevet fra sitt hjemland. Bare 150 000 var igjen etter at den jødiske staten var proklamert. De utgjorde 18 prosent av befolkningen og eide 25 prosent av landet på tidspunktet staten blei oppretta.

Mesteparten av landeiendommene i distriktene hadde gjennom generasjoner vært kollektivt eid av landsbyene. Men i løpet av 1950-tallet overførte regjeringa i Israel eierskapet av palestinske landområder til staten. Totalt ble 704,809 dunums **(1 dunum = 1000 m²)** borte fra 78 befolkede palestinske landsbyer.
De palestinske beduinsamfunna i Negev led et tilsvarende tap i land i samme periode. Men siden de også rådde over store beiteområder, driver Israel fortsatt en kontinuerlig kampanje for å ta stadig mer og begrense deres bevegelsesfrihet, og å tvinge gjennom urbanisering og samle beduinene i ghettoer.

I dag er det totale arealet av staten Israel cirka 20 millioner dunums. Av dette er 92 prosent helt stengt for ikke-jøder. Den palestinske minoriteten har vokst til 1.8 millioner, 21 prosent av Israels befolkning, men de eier knapt fire prosent av landet. De bor stort sett i egne områder, og fungerer som reservearbeidskraft for den sionistiske staten.

Den aktuelle politiske situasjonen

Etter mange år med systematisk diskriminering og undertrykking, blir den israelske rasismen og aphartheid-politikken stadig tydeligere. Det som er den brennende saka nå er house demolitions, i et nytt stadium av forverringa, hvor utviklinga virkelig skyter fart under den innledende fasen av en ny amerikansk administrasjon. Israel kaster ikke bort tida men har akselerert fordriving av palestinere i løpet av de første 10 dagene av 2017. En flåte av bulldosere ødela 10. januar ødela 11 hus i den palestinske landsbyen Qalansawe, eid av israelske palestinere. Staten forbyr bygging på palestinsk jord, og river alt som kommer opp. Og det er ikke første gang det skjer. De første husa ble revet i 2005. De palestinske innbyggere forsøkte å stoppe nedriving, men ble møtt med makt av israelsk politi. Seinere I januar skjedde det samme i beduinerlandsbyen Umm al-Hiran i Negev, hvor en israelsk palestiner ble drept. For 16.000 boliger i palestinske lokalsamfunn er det bestillinger på riving i dagens Israel, hvor de mange uregistrerte lokalsamfunn blant beduinene i Negev ikke er regna med. Det er mer enn 50.000 palestinske beduiner som er innbyggerne i Israel som lever i rundt 40 samfunn der house demolitions er hyppige. I februar og mars melder media om flere lignende tilfeller.
Episodene har ført til generalstreiker og masseprotester over hele Israel, og demonstranter har marsjert i gatene i Tel Aviv.

Qualansawa http://www.maannews.com/Content.aspx?id=774848
Umm al-Hiran http://www.maannews.com/Content.aspx?id=774991

Bilder fra Wehbe Badarne i Arab Workers Union fra massedemonstrasjonene etter husrivinga i Qualansawa og i Negev. På bildene er det palestinske flagget framtredende.

Det er ikke første gang hus blir revet i 48-området. Etter det vi blir fortalt har dette vært en pågående politikk fra myndighetene i mange år. Det begynner å bli klart for palestinere i Israel at de skal også fortrenges fra landet i likhet med sine palestinske naboer på Vestbredden, og situasjonen på begge sider av den grønne linja blir mer og mer lik. Gjennomgangstonen i alle fortellinger var konfiskering av landsbyenes jordbruksområder og ingen byggetillatelser. Som på Vestbredden. Virkeliggjøringa av Ariel Sharons «Seven stars plan» ligger I korta. Den går ut på at Israel skal bygge sine kolonier på Green Line, områdene Galilea, Judea og Samaria skal flyte over i hverandre, Israel skal innlemme C-områdene og Green Line skal utraderes. Og dette skjer nå. 2. mars kunne Maan News melde at det blir lagt fram et lovforslag i Knesset i neste uke om å innlemme den ulovlige israelske bosetningen Maale Adumim, den tredje største bosetningen på Vestbredden, som ligger i E1-området like nord for Jerusalem, i den israelske staten. Dette vil effektivt dele Vestbredden i to.

Er de som bor her arabere eller ser de på seg sjøl som palestinere? Når vi stiller spørsmålet får vi ikke entydige svar. Siden sionistene invaderte landet deres har den palestinske identiteten vært undertrykt og utradert fra undervisninga og den daglige omtalen. Herrefolket kaller dem systematisk for arabere. Men bevisstheten om den palestinske nasjonale identiteten er økende, og til og med beduinene i Negev betegner seg i økende grad som palestinere.

Lørdag 11. februar

Etter ankomst Ben Gurion reiste vi, alle minus Peter, til Nazareth. Bilturen tar om lag halvannen time, veiene er bra, og fra flate kystsletter til høyere åser med fjell i det fjerne. Nazareth ligger på 350 m.o.h. Men ikke noe er i nærheten av å ligne det «bibelske landskapet» som vi kjenner fra Vestbredden – og sikkert en av grunnene til at sionistene mener at de har eksklusiv rett på Palestina, eller Judea og Samaria som de kaller det.

Muren er også annerledes sett fra Israel. Her er muren i Qalqilia, til venstre sett fra vest – til høyre fra øst.

Møte med Wehbe Badarneh og medlemmer av Arab Workers Union.

Arab Workers Union ser på seg sjøl som en **videreføring av en sterk arabisk arbeiderbevegelse.** Organisering av arabiske arbeidstakere var utbredt og utvikla seg parallelt med og i opposisjon til Histadrut fra begynnelsen av 1900-tallet, og inspirert av den russiske revolusjonen. Histadrut har hatt en vekslende historie med organisering av arabiske arbeidstakere, og spesielt to begivenheter har spilt en viktig rolle i utviklinga av motsetningsforholdet mellom dem:

Land Day i 1976: Den israelske regjeringa eksproprierte store deler landbruksområdet til flere av landsbyene i Galilea for militære formål. Som protest erklærte det arabiske lederskapet i arabiske fagforeninger generalstreik. Seks arabere ble drept av sikkerhetsstyrkene under de massive demonstrasjonene. Histadrut gikk aktivt ut og trua dem som deltok, fungerte som streikebrytere og bidro til voldelig eskalering av konflikten.

Wisconsin Plan fra august 2005: Planen signaliserer en ny fase i privatiseringa av sosiale tjenester. Den tar sikte på å fjerne velferdsstaten og vil ramme tusenvis av mennesker fra haugen av saker uten å sikre dem for sysselsetting. Målet er å redusere utgiftene ved å straffe de fattige med drastiske kutt i velferden. På grunn av klasseforskjellen rammer det flest arabiske arbeidsløse, og programmet har hatt særlige konsekvenser i Nazareth.
Kjerna i programmet er dette: hver deltakende velferdsmottaker tvinges til å være i Wisconsin-sentret mellom 30 og 40 timer i uka for å motta rådgivning, opplæring og jobbsøknader. Hvis vedkommende ikke lykkes i å finne lønna arbeid, kan rådgiveren tildele ham ubetalt arbeid på heltid i et sykehus eller en veldedighetinstitusjon. Bare ved å gjøre dette arbeidet vil arbeidstakeren fortsette å motta en mindre sum velferspenger fra det offentlige. Histadrut gjorde ingenting for å støtte dem som ble ramma.

Utallige hendelser tydeliggjorde behovet for en faglig organisering som kjempa for rettferdighet og likeverd for arabiske arbeidstakere. Histadrut svikta dem på alle plan, og har også opptrådt direkte diskriminerende. I 2000 begynte organiserte aktiviteter under navnet **"Sawt el-Amel".** Kampen mot Wiscinsin Plan var sentral. I 2010 fikk Sawe e-Amel en offisiell tillatelse av det israelske justisdepartementet til å registrere den nye offisielle fagforeninga Arab Workers Union i Israel. Dermed har de forhandlingsrett overfor arbeidsgiverne og rett til å organisere seg på den enkelte arbeidsplass.
I begynnelsen av 2010 hadde de ca 1000 uformelle og 425 fullverdige medlemmer.

AWU ser på seg selv som en integrert del av den palestinske arbeiderklassen. Hver gang det skjer overgrep mot Palestinere på Vestbredden eller Gaza, arrangerer de støttedemonstrasjoner. Organisasjonen er ikke-religiøs, og har som mål å oppnå konstruktiv forandring fra grasrota, er en uavhengig og sjølstendig forening grunnlagt av palestinsk-arabiske arbeidere i Nasareth for å forsvare og å organisere arabiske arbeidere i Israel, kjempe mot all diskriminering og å jobbe for anstendig arbeid og trygd. De retter seg mot arbeidere som jobber ved bemanningsselskaper, servicearbeidere (unge arbeidstakere som jobber i kaffe restauranter, hoteller og garasjer), bygningsarbeidere, arbeidstakere i bemanningsselskaper og assistenter i barnehager

Wehbe, Thomas, Ingvild og Suhair.

I 2012 bestemte de seg for å organisere også jødiske arbeidere.

Utfra det inntrykket vi sitter igjen med, er AWU en aktivistisk og aksjonistisk organisasjon. De har deltatt i og stått i spissen for massemobilisering i protest mot house demolitions i området. Og de forteller om en boikottkampanje de nylig har leda mot en israelsk supermarked-kjede som har drevet med hyllestkampanje med bilde av Elor Azarya på bæreposene. Elor Azarya er soldaten som med kaldt blod skjøt og drepte en palestinsk ungdom i Hebron i mars 2016.

Se ellers: Separate and unequal. The history of arab labour in pre-1948 Palestine and Israel. 30 sider. Sawt el-Amel, The Labourers Voice, forløperen til Arab Workers Union.
Svært interessant og lite kjent gjennomgang av historia til arabisk fagorganisering og Histadruts funksjon og historiske rolle. http://www.stopthewall.org/downloads/pdf/Arab-L.pdf

Søndag 12. februar

Rundtur i the Triangel/Palestine 48- området, til byen Qalansawa, møte med demonstranter mot husriving, til Kufr Qasim, et nybygd museum for massakren i 1956 og til Taibe. Møte med Hadash.

Bildet viser hva som er igjen på tomta etter rivinga i Qalansawa. Etter at vi kom hjem melder nyhetene om fortsatte house demolitions både i 48-området og i Negev.

Qalansawa, en typisk palestinsk landsby i Triangelen.
Landsbyen pleide å være et blomstrende jordbruksområde med produksjon av frukt, meloner, druer, appelsiner. Etter okkupasjonen måtte de endre dette og de begynte å dyrke jordbær. Den israelske staten bestemte hva de kunne dyrke for at de ikke skulle konkurrere med det israelske landbrukets egne produkter.
Det finnes lignende situasjoner som dette over hele 48-området. De fleste i Qalansawa jobber derfor nå i Tel Aviv.

Jordbruket er ødelagt. For mer enn 15 år siden, rykka opp israelerne alle sitrustrærne opp med rota. De erstattet dem med avocado slik at de kunne selge dem i Europa for import av israelske appelsiner er beskytta i EU.

Arbeid og sosiale forhold
Arbeidsledigheten, særlig blant kvinner i Trianglen er høy. Bare 33 prosent har jobb. Det er 10 000 arbeidsledige lærere i Trianglen. Det har vært en stor økning i antallet av nyutdannede i de siste 30 åra blant palestinere. Det er tusenvis av sykepleiere og helsearbeidere som jobber i israelske sykehus fordi de er lavtlønte. Derimot har israelerne politikk på ikke å ha mange arabiske leger. Regjeringa gir palestinske leger lov til å studere i Europa fordi den tror at de ville ikke kommer tilbake, men de tar feil. Alle legene som studerer i Europa kommer tilbake til de palestinske områdene. Men de fleste palestinere er i lavtlønte jobber. De må dra til Israel for å få jobb og det betyr at all inntektsskatten går til den israelske staten.

Hadash i Knesset jobber for å stoppe husriving men det ser ikke bra ut, særlig med den nåværende ekstreme høyreregjeringa. Kommunistpartiet mener at det nå er boligkrise i det palestinske samfunnet og løsninga på det er å bygge hus. Land er veldig dyrt å kjøpe. Palestinere eier hus men ikke land så de kan ikke utvide og forbedre familienes boligsituasjon. Dette i motsetning til israelerne som forsetter å bygge store settlements overalt i 48-området. Det er ulovlig for palestinere å bo i de nye settlements. Hadash i Qalansawa-området foreslo å bygge en by for jøder og arabere sammen, men staten nekta å vurdere det.

Massakren i Kufr Qasim
fant sted i den israelske arabiske landsbyen Kufr Qasim som ligger like ved Green Line på israelsk side, 29. oktober 1956. Israels Border Police (Magav), drepte arabiske sivile på vei tilbake fra jobb under et portforbud innført tidligere på dagen som de ikke var klar over. Totalt 48 personer døde, hvorav 19 var menn, seks kvinner og 23 var barn i alderen 8-17 år. Arabiske kilder oppgir vanligvis dødstallene til 49, idet

de inkluderer det ufødte barnet til en av kvinnene.
Politimennene som var involvert ble stilt for retten og funnet skyldige og dømt til fengselsstraffer, men alle fikk benådning og ble frigitt i et år.

I Kufr Qasim markerte de 60-årsdagen for massakren ved å åpne et flott museum.

På kvelden møte med Hadash/DFPE, inkludert to representanter i Knesset fra Hadash.

Hadash – DFPE

Hadash - hebraisk akronym for Hazit Democratit Leshalom ul'Shivyon - **The Democratic Front for Peace and Equality, DFPE.** En allianse av Israels kommunistparti Maki og andre fraksjoner. Hadash ble grunnlagt i 1977 og har i dag 3 representanter i Knesset.

Noen av hovedpunktene fra Hadash' plattform vedtatt i 2003:
- Støtter fjerning av alle israelske bosetninger, en fullstendig tilbaketrekking fra alle territorier okkupert i 1967 og opprettelsen av en palestinsk stat i disse områdene. Den støtter også retten til tilbakevending eller kompensasjon for palestinske flyktninger.
- Hadash er anti-sionistisk.
- Israelske arabere skal bli likeverdige borgere av staten Israel på alle måter og krever anerkjennelse av palestinske arabere som en nasjonal minoritet i Israel.
- Hadash har i nyere tid inkludert elementer av arabisk nasjonalisme i sin plattform.
- I 2015, Hadash erklærte sin støtte til internasjonal boikott, BDS-kampanja mot selskaper som opererer i de okkuperte palestinske områdene.

https://en.wikipedia.org/wiki/Hadash
http://hadash.org.il/english/

Joint List

Joint List er en politisk allianse av fire arabiske partier i Israel, Hadash, The United Arab List, Balad, og Ta'al. De er den tredje største fraksjonen i det 20. Knesset.
Ved valget i 2015 valget fikk Joint List 13 seter i den Knesset, med 10,55% av stemmene.
https://en.wikipedia.org/wiki/Joint_List

Deltakere på møtet:

Yusef Jabareen: Member of Knesset, Joint list.
Aida Touma-Sliman : Member of Knesset, Joint list
Adel Amer: General secretary of the Communist Party.
Jamil Aburass Member of the political office.

Aida Touma-Sliman: Member of Knesset, Joint List

Vi ble hjertelig mottatt, de satte stor pris på at vi kom, og de hadde mønstra viktige personer for å møte oss. Dette er hva de forteller:

Israel har nådd et nytt bunn-nivå av sosial og økonomisk motgang, det er økonomisk krise. 2.8 millioner Israelere, eller 1/3 av innbyggerne, lever under fattigdomsgrensa, 1 million av dem er barn, 60 prosent er palestinere. Med den ekstreme høyreregjeringa betyr det at situasjonen blir verre og mer desperat for den palestinske minoriteten. Ny lovgivning legaliserer tidligere ulovlige settlements og nye «land grabs». Det vil påvirke hele rettssystemet fordi alle sakene fra fortida vil også bli berørt av dem. Palestinerne blir pressa inn på stadig mindre områder, og nå har riving av hus satt fart. Qalansawa og Umm al-Hiran er to eksempler.

Det er vedtatt en rekke nye lover som eskalerer denne utviklinga. Disse lovene vil endre hele det juridiske systemet, og er den samme måten andre fascistiske regimer har festa grepet på. Diskriminering er innebygd i de nye lovene, diskriminering har blitt lovfesta. Palestinerne har klassifisert et statsborgerskap som er identisk med det svarte afrikanere hadde under apartheiden i Sør Afrika. Jøder har fordeler overalt i samfunnet. Alle jøder fra overalt i verden er alltid velkomne til å slå seg ned i Israel og få statsborgerskap. Ingen andre har samme rettighet. Selv ikke ved inngifte.

Lovverket rammer både Vestbredden og de palestinske områdene i Israel. Israel prøver å få legalisert bosetningene på Vestbredden. De prøver også, gjennom nye lover, å få legalisert konfiskeringa av land etter -48. Målet nå er å utslette den palestinske staten.

Staten Israel har som strategi at alle skal være livredde for å protestere mot deres overgrep. Palestinske parlamentarikere blir beskyldt for å være agenter for IS. Andre grupper møter andre beskyldninger. Tilhengere av BDS utsettes for trakassering, og nektes også innreise til Israel. Målet er å gjøre alle Palestinere, og deres allierte i utlandet, til en sikkerhetsrisiko. Avstraffelsene blir verre og verre for de som støtter BDS. De som oppfordrer til BDS blir etterforsket.

Det palestinske kommunistpartiet satser både på å bygge opp grunnplanaktivisme og parlamentarisk arbeid. De mener det parlamentariske arbeidet blir umulig og meningsløst hvis det ikke bakkes opp av aktivisme på grunnplanet. De mener at de må involvere jødiske folk og jobber for at alle skal alliere seg i motstand mot sionismen.

Kommunistpartiet har nylig vunnet 3 seter i Knesset og Joint List har nå 13 seter, det tredje største partiet i Knesset. I det parlamentariske arbeidet har de gode forbindelser med andre partier. Hadash vil gjerne samarbeide med venstresida og fredsbevegelsen i den jødiske befolkninga, men det er ikke mye å finne, «opposisjonen» mot høyresionismen eksisterer ikke lenger. De fleste såkalte venstrepartier er også for en jødisk stat og støtter i større eller mindre grad den sionistiske ideen. For eksempel stemte de bare imot to av de nye apartheidlovene. De samarbeider mest med enkeltpersoner og organisasjoner som «veterans for peace».

Det israelske kommunistpartiet **støtter tostatsløsningen,** en palestinsk stat med Jerusalem som hovedstad, og de mener det er realistisk. Men en to-statsløsning er ikke mulig å gjennomføre hvis ikke ting bedrer seg. Samtidig er to-statsløsningen viktig å holde opp som alternativ fordi en en-statsløsning betyr en jødisk/sionistisk stat med få eller ingen rettigheter for den palestinske befolkningen. Å legge to-statsløsningen død betyr derfor også å legge drømmen om palestinsk selvstyre død for alle praktiske hensyns skyld. Det eneste som kan hjelpe på situasjonen er større internasjonalt press. Det er også viktig å understreke at det er Israel som bærer ansvaret for at en to-statsløsning ikke er mulig å gjennomføre sånn som ting er nå.

De har et godt forhold til politiske partier i Palestina. De har ingen offisielle forbindelser med Hamas men de anerkjenner dem som et legitimt motstandsparti. De kritiserer heller ikke de palestinske sjølstyremyndighetene offentlig, idet de mener at all form splittelse mellom palestinere brukes aktivt av israelerne.

Mandag 13. februar

Tidlig på workers Crossing, arbeidsplasser i Taybe-området og møte med opposisjonen i Histadrut.

Klokka 05:00 om morgenen: Vi møtte palestinske arbeidere etter at de har gått gjennom Workers Crossing fra Tulkarem. Siden møtte vi bygningsarbeidere på arbeidsplassen.

Workers Crossing Tulkarem – Taybeh
På alle studieturene våre besøker vi arbeiderovergangen, eller Workers Crossing, ved Tulkarem. Hver dag kommer 10-12,000 palestinere med israelsk arbeidstillatelse til denne overgangen, og til andre lignende overganger, til sammen om lag 150 000. Det innebærer å vente opptil tre timer for å komme seg gjennom den israelske kontrollposten. Kontrollposten er bygd opp med en rekke bur, sving-gitre og rom. Mulighet for nakenransaking, avhør av og til, enklest beskrevet som en daglig rutine av ydmykelse. Når sving-gitrene i

starten av kontrollposten åpner er det en trengsel for å komme seg igjennom så raskt som mulig. Dette har resultert i at åtte mennesker er blitt klemt i hjel i løpet av det siste året. Når arbeiderne har passert den første hindringa er det en rekke passasjer og nye sving-gitre de må legge bak seg. Sving-gitrene styres av israelske soldater, og åpnes og stenges tilfeldig.

Her er linker til to videoer laga av en irsk kamerat, Ryan McKenney, på 1. mai, på en felles norsk-irsk tur vi arrangerte i fjor.
https://www.facebook.com/ryan.mckinney.9003/videos/10154081173328529/
https://www.facebook.com/ryan.mckinney.9003/videos/10154081174763529/

På denne turen ønska vi å se hva som skjedde på den andre sida. Tusenvis av arbeidere strømma ut av portene. Når de er gjennom all kontrollen kan de vente flere timer før de finner arbeid. Og hundrevis av minibusser overfylte veien og opp til overgangen og parkeringsplassene utafor. Noen ble transportert direkte til arbeidsplassene. Men for mange var ikke dette det endelige stoppestedet for tildeling av arbeid. Sjåførene i bussene fungerte bare som transportører til neste by. De tar arbeiderne til flere steder rundt i 48-området på ny fordeling, venting og utplukking. «Natanya! Natanya!» roper de, og fyller opp med arbeidssøkende som først kanskje finner jobber i Natanya, noen miles unna.

Man kan vente hele dagen uten å finne noe. For noen ble det bomtur, ingen jobb i det hele tatt.
Når det regner blir landbruks og anleggsarbeid vanskelig eller umulig og mange arbeidsplasser blir stengt. Det betyr at folk må dra hjem uten jobb mens de har betalt for tillatelsen. Arbeidsgiverne plukker ut hvilke arbeidere de vil ha. De eldre blir ikke plukket ut. Mange har reist forgjeves.

Men kryssinga koster penger, uansett. For å krysse grensa inn i Israel lovlig, må de ha tillatelse, «permit», og denne koster rundt 5 000 kroner i måneden.

Av dette går en drøy andel til agenten, eller «the middleman». Og har man først tilegna seg en permit, varer den ikke den evig, men må fornes hver tredje måned. Og det er ingen garanti for at den blir fornya. Arbeiderne må betale for videretransporten også. Hva blir det igjen av lønna når alt dette er betalt?

Tusenvis av palestinere sniker seg derfor også ulovlig inn til Israel for å jobbe hver dag. Dette er «risky business» og blir de tatt blir de fengsla eller beskutt.

Jamil Aburass driver sitt faglige arbeid på Workers Crossing.

Vi reiser rundt på **byggeplassene i Taybe-området** for å se på forholda på arbeidsplassene. Her er en palestinsk bygningsarbeider, en av dem som har kryssa overgangen, som jobber på et byggefelt i Taybe. Her konstruerer man et helt nytt boligfelt eller et settlement på palestinsk grunn – «for israelis only», midt i den palestinske byen.

Vi spurte formannen om vi kunne få prate litt med en av arbeiderne, og denne karen kryssa veien høyst motstrebende. Han hadde ikke roa på seg til å snakke med oss mer enn et par minutter før han skynda seg tilbake på jobb. Han var redd for å få sparken.

Forekomsten av skader og ulykker er høy. 50 arbeidere ble drept i arbeidsulykker i 2016. Disse arbeidene betale fagforeningskontingent, 50 prosent til PGFTU og 50 prosent til Histadrut, etter en avtale som er inngått dem imellom. Men likevel har de ikke tilgang til juridiske tjenester for å reise saker for å håndheve regelverket. De ansattes av en ‘middle man’, som tar en del av lønna deres. De vet ikke hvor mye.

Møte med den palestinske opposisjonen i Histadrut i Triangel-området

Vi skriver ikke om Histadrut her, men hvis noen vil vite mer om organisasjonens historiske og politiske rolle, finnes det mye stoff her: http://palestinakomiteen.no/faglig-arbeid/histadrut/
En gjennomgang: http://palestinakomiteen.no/wp-content/uploads/2012/01/Histadrut-artikkel.pdf

Hadash' program for faglig arbeid I Histadrut

- Vårt parti arbeider innafor israelske fagforeninger for å styrke koblinga mellom politikk, økonomi og sosial rettferdighet, på følgende minimumsprogram:
- Å forene arbeiderklassen og alle andre personer som blir negativt berørt av politikken til den høyreorienterte regjeringa; dens katastrofale okkupasjonspolitikk og dens ødeleggende slag mot svake grupper. På denne måten kjemper vi mot privatisering, midlertidig arbeid, private arbeidsavtaler, og den fortsatte diskriminering av svekka lokalsamfunn, særlig når det gjelder palestinske arbeidere som er borgere av staten.
- Slåss for rettighetene til palestinske arbeidere fra de okkuperte områdene som jobber i Israel. Det offisielle taller 45 000, men faktisk de er mer enn 80.000.
- Bekjempe arbeidsledighet og fattigdom som begge har en nasjonal karakter, fordi arbeidsledigheten blant arabiske innbyggere er fem ganger høyere enn i det jødiske samfunnet. 55% av arabiske familier lever i fattigdom (sammenlignet med 13% av jødiske familier).
- Organisere arbeidskraft; bare 30% av arbeidsstyrken i Israel er i dag organisert i fagforeninger.
- Kjempe mot nasjonal og rasistisk splittelse blant arbeidere på grunn av politikken som føres.
- Vi står overfor en apartheidstat og arbeiderklassen - spesielt palestinsk-arabiske arbeidere - er det største offer.

På dette møtet deltok
Jamil Aburass, til venstre, Chairman of Southern Region of the Triangle, The New Histadrut, Taybe
Maisam Jabjuli , The New Histadrut, Taybe
Suhel Diab, Histadrut in Tel Aviv. chairman of the Promoting Equality Department in the Histadrut.
Han er også chairman of the Democratic Front for Peace and Equality DFPE faction in the Histadrut.
Alle medlemmer av Hadash.

Igjen ble vi veldig godt mottatt, de satte veldig stor pris på besøket vårt. Suhel ønska oss velkommen, de hadde mottatt spørsmåla våre og lest dem med interesse, men hevda at ikke alle spørsmåla våre var like lette å svare på.

Han innleda først med et lite overblikk over Histadruts historie:
Organisasjonen ble stifta i 1920 under den britiske okkupasjonen. Den har alltid vært en sionistisk organisasjon. Som stifteren Ben Gurion sa: «okkuper landet, okkuper arbeidet».
Før 1948 var det litt samarbeid mellom jøder og arabere, men mellom 1948 og 1957 kunne ikke palestinske arabere stemme eller være tillitsvalgte. Histadrut kalte seg "United Jewish Workers of Erez Israel" og de valgte representantene var både ansatte og bedriftseiere på samme tid.

Mellom 1996 og 2010 skjedde det en økonomisk utvikling i Israel som førte til at bedriftsledere ble skilt ut av organisasjonen. Histadrut begynte å forholde seg til sosiale problemer i tillegg til å representere arbeidere i denne perioden. Kommunistpartiet sier at de er interessert i å styrke denne siden av organisasjonen men mener at man ikke løser sosiale problemer uten å løse politiske problemer.

Situasjonen i Israel nå: Det skjer en storstilt privatisering av fagbevegelsen. Arbeiderklassen i Israel har begynt å stille spørsmål etter Gaza-krigen, både militært og økonomisk, for de militære eventyra blir finansiert av staten gjennom å flå arbeiderklassen. Etter Gaza er det også en markant økning av rasisme og fascisme. Fascistiske grupper jobber for å mobilisere på arbeidsplassene for å få sparka arabiske arbeidstakere.

Kommunistene i Histadrut jobber for å reise denne saka. De starter en kampanje for å forene krefter mot fasciseringa av det israelske samfunnet, og mobiliserer særlig israelsk arbeiderklasse. Organiserte arbeidsplasser har mindre rasisme og det er færre problemer mellom jødiske og arabiske arbeidstakere. De jobber for å forene arbeidere mot de store selskapene istedenfor at de skal bekjempe hverandre. Meldinga er klar: De organiserer mot neoliberalisme og ønsker å forene de forskjellige etniske grupper, som inkluderer både jøder, arabere, østeuropeerne og etiopiere. De har derfor utarbeida sosiale programmer for kvinner, arbeidere med spesielle behov, mot arbeidsledighet, og for å bedre helse og sikkerhet. De prøver å øke bevisstheten om disse temaene blant arbeiderne.

Valgordninga i Histadrut har gitt dem anledning til å ha makta i de palestinske områdene. I Histadrut stiller de ulike partiene lister til valg av styre og forbundsledelse på samme måte som et parlaments- eller kommunevalg. Histadrut er delt opp i 30 kretser. Ved siste valg vant det israelske kommunistpartiet ledelsen i 3 av dem, og 2 av kretsene i Histadruts kvinneorganisasjon.
De har valg hvert femte år. Vi hadde møte med dem som var valgt inn av Hadash både på nasjonalt og lokalt nivå. Neste valg er 23. mai.
De har 8,500 medlemmer i Triangle området, hvor 80 prosent av arbeidskrafta arbeider utenfor området. De fleste medlemmer er offentlige arbeidstakere og bygningsarbeidere.

De palestinske representantene i Histadrut synes det er viktig å delta og være en del av Histadrut for å kunne jobbe for de palestinske medlemmenes interesser. Samtidig ser de at Histadrut har vært og er en del av det sionistiske prosjektet og den sionistiske staten. De var viktige for å bygge opp den israelske staten, og er fortsatt en ivrig beskytter av det sionistiske prosjektet. Den palestinske opposisjonen blir allikevel tolerert, om enn ikke tatt så mye hensyn til.
De sier: «Vi er imot politikken til Histadrut men alternativet er verre». Opposisjonens mål er å fremme sin politiske posisjon gjennom Histadrut. Prioriteten vår er å beskytte sårbare arbeidere og arabiske minoriteter ut fra klassekampens ståsted

De mener at arabiske arbeidere vil se arabiske representanter med den samme politiske ideologien de sjøl har. De fleste av de arabiske arbeiderne jobber i Israel på jødiske arbeidsplasser så det er en fornuftig og nødvendig strategi å være involvert i disse strukturene. Det er en dødslinje å være utenfor denne politiske sammenhengen, og det er et umulig prosjekt å ha særegen organisering, en fagbevegelse for arabere og en for jøder. De følger altså den vanlige linja, om å jobbe innafra, det eneste vettuge er å jobbe politisk i en av israels største masseorganisasjoner. De anså det som umulig å skulle etablere en ny fagbevegelse.

Men de jobber også i forhold til den diskrimineringa palestinske arbeidstakere opplever i israel, kanskje særlig palestinske bygningsarbeidere fra Vestbredden, med hensyn til lønn, rettigheter og sikkerhet. Helse og sikkerhet er et seriøst problem, med mange ulykker på byggeplasser.
Det er 120 000 uoffisielle og 70 000 offisielle palestinske arbeidere i 1948 området, de fleste uten den lønna og de rettighetene de har krav på. Men palestinske arbeidstakere har ikke tilgang til betalt juridisk hjelp.

Deres politiske syn på konflikten: "Vi løser ikke konflikten uten at okkupasjonen opphører, koloniseringa tar slutt og det blir oppretta en sjølstendig palestinsk stat innafor 67-grensene".

Til slutt deres mening om «bryt med Histadrut»-kampanja: Når det gjelder synet på BDS generelt, og boikott Histadrut spesielt, svarte de at de støtta begge deler. De så ingen motsetning mellom å støtte BDS og boikott av Histadrut i internasjonale faglige organisasjoner på den ene sida, og å kjempe for Palestinske arbeideres lønns- og arbeidsvilkår innenfor Histadrut på den andre sida.

Gaveoverrekking og takk for oss. Fra venstre Jamil, Suhel, Ingvils og Maisam.

Faglig samarbeid i regionen
I den grad forholda er tilrettelagt for det, er det god kontakt og godt samarbeid over den grønne linja med **Muhammed Blaidi i New Unions** i tvillingbyen Tulkarem. Det bekrefta begge parter. Muhammed forsøkte da også å krysse arbeiderovergangen for å møte oss på den israelske sida. Siden han er over 55 år trenger han ikke tillatelse. Men sikkerhetsstyrkene slapp ham ikke gjennom.

Forholdet til **Arab Workers Union** er annerledes. I tillegg til historiske tradisjoner og geografiske forskjeller har faglige aktivister i Nazareth med (som det ser ut for oss) noenlunde samme politisk-ideologisk utgangspunkt tatt et annet valg. Wehbe skriver: «Kamerater i det arabiske kommunistpartiet, slutta seg til Histadrut fordi de ønsker å endre virkeligheten innenfra i israelske institusjoner, og vi respekterer deres avgjørelse. Men ideologisk ønsker ikke vi å være en del av det sionistiske Histadrut, fordi vi mener at arabiske arbeideres problemer er knytta til forholdet mellom arbeidstakere og arbeidsgivere. Det rasistiske og anti-arabiske arbeidslivet aksepterer ikke arabere bare fordi de er arabere, og dette gjør ikke Histadrut noe med.

En grundig analyse av AWU's syn på Histadrut finnes her:
http://palestinakomiteen.no/wp-content/uploads/2017/01/Article-about-Histadrut.pdf

Tirsdag 14. februar

Jelemme, Vestbreddens grense mot nord, industrielle soner og Jenin Camp.

Jelemme
Vi dro via **Jelemme**, sjekkpunktet på den nordlige delen av «green line» som danner overgangen mellom Israel og Vestbredden, til Jenin. I landsbyen, som også heter Jelemme, og som ligger like innafor muren – som er nettinggjerde her - møtte det lokale landsbyrådet oss og ga oss orientering om området. Ordføreren kunne fortelle:
«Internasjonale besøk er viktige for oss, særlig for ungene våre. Det utvider sine utsikter. De bor i en veldig lukket og isolert miljø. De fleste av våre beboere pleide å jobbe og studere i Haifa. Etter 1948 ble vi mer innretta på jordbruk. På grunn av de nære forbindelsene våre med Haifa er vi åpnere for nye ideer enn andre landsbyer. På 50- tallet studerte for eksempel menn og kvinner sammen».

«Vi hadde tilgang til dyrka mark på den andre siden av muren, men når mennesker ble drept av israelere slutta vi å prøve å krysse den. I 1967 ble dette området gjort til en militær sone. I to år kunne vi ikke dra herfra.. Britene bygde en flyplass her da de okkupert området. Israelerne tok over og gjorde den til en militærbase. Etter den andre intifadaen var det checkpoints hele veien rundt oss, og så begynt de å bygge muren. Den ble bygd 50 meter inn på palestinsk side av den grønne linja amnestylinjen. Vi føler svikta av

de palestinske myndighetene. Byen vår er regna som en militær sone på grunn av at muren er så nær. Mange mennesker har blitt skutt her. Men her er noe av det mest fruktbare landet i Palestina».

Deretter orientering og omvisning til **Jenin Industrial Free Zone**. De informerte om virkninga av denne industrielle sona på den sosioøkonomiske, politiske og økonomiske situasjon.

Frihandelssone-modellen er tenkt å utgjøre det økonomiske grunnlaget for en fremtidig palestinsk stat. De håper at ved å styrke Palestinas økonomi, vil sonene gjøre palestinerne mindre utsatt for sosial omveltning, mindre pågående på sine nasjonale rettigheter og mer mottagelig for status quo. Tanken er at det kommer til å bli inngått en fredsavtale med Israel. Men fordi sonene vil være avhenge av israel for å fungere, vil de ikke kunne danne noe grunnlag for en sjølstendig økonomi.

En av disse industrielle sonene er den tysk-tyrkiske industrielle sona i Jelemme (eller al-Jalama), et tradisjonelt landbruksområde, som kalles «The food basket of Palestine», et av de mest fruktbare områdene i Palestina. Prosjektet drives av PA, og har møtt motstand fra bønder i området. Bøndene har nekta å selge land, blant annet fordi det er uklart hva slags fabrikker som vil bli bygd, hva slags forurensing og konsekvenser for vannforsyninga, og dels fordi store deler av jordbruksareal allerede har blitt konfiskert av Israel for bygginga av separasjonsmuren. Palestinske bønder har med jevne mellomrom klipt over hengelåsen og brutt seg inn i området, og deretter dyrka jorda.

Planleggingsprosessen starta før den andre intifadaen som begynte høsten 2000. Tyskland forplikta seg til å investere 10 millioner euro for å finansiere infrastrukturen. Men når Israel satte i gang en storstilt militær okkupasjon i alle palestinske byer i 2000, ble prosjektet lagt på is og Jenin's infrastruktur ble ødelagt av den israelske hæren. Da prosjektet gjenoppsto i 2005, ble Tyrkia rekruttert til å delta i prosjektet. I 2008, i en hyllingstale til israelske myndigheter i Knesset, gjentok Angela Merkel løftet om å gi 10 millioner euro.

I et nøtteskall kan man se hele prosjektet som en videreføring av Israels plan om å foreta en omgjøring av den palestinske økonomien, bort fra en landbruks- og turismebasert økonomi mot en økonomi som er avhengig av israelske offentlige tjenester og israelsk god vilje. Denne prosessen har utvikla seg siden starten av Israels okkupasjon i 1967. Når det israelske militæret tok kontroll over Vestbredden og Gaza, endret de det palestinske landbruket ved å kontrollere hvilke typer avlinger som kunne plantes for å hindre konkurranse med israelske produkter, konfiskere land å redusere palestinsk landbrukssektor og beskatte palestinsk eksport samtidig som israelske produkter ble innført i Palestina duty-free.

Det lokale kommunestyret har overhodet ikke vært involvert i planene for utviklinga av sona, alt forgår uten at de har hatt noe kjennskap til hva som skal skje. De kan bare konstatere at det er tatt flerfoldige mål med særdeles fruktbart jordbruksland, veier ble anlagt, piggtrådgjerder ble reist og porter forsynt med svære

hengelåser. Plutselig en dag kom Angela Merkel på besøk under faner og flagg for å legge ned grunnstenen. De er skuffa over at det er palestinske kapitalister som skal håve inn profitten, uten at inntektene lokalsamfunnet til gode, og de frykter at det er jordansk lov som skal gjelde her, noe som er ensbetydende med «no-mans land» og grov utbytting av arbeidskrafta. Ingen regler skal gjelde.

Sona var planlagt satt i drift i 2015, men områdene ligger fremdeles brakk bak de høye piggtrådgjerdene.

Til venstre: Det tyrkiske, tyske og palestinske flagget side om side ved den piggtrådinngjerrda hovedinngangen.

Til høyre bilde av den industrielle sona, henta fra reklamebrosjyrene.

Shahik Industrial Zone ved den israelske kolonien Hananit.
Israelske bedrifter etablerer seg i de utpekte industrielle sonene fordi de betaler mindre skatt, mindre lønn til arbeidstakere, de slipper unna med dårligere helse- og sikkerhetsregler og krav til miljøvern er minimal. Det betyr at de produserer med maksimum overskudd. Flere kjemiske fabrikker har flytta fra Israel på grunn av østlige vinder som fører lukt og forurensing til de israelske områdene, men nå rammer det bare palestinere, og da bryr man seg ikke.

Shahik ble bygd i 2002. I likhet med Geshori Industrial Zone i Tulkarem, ble dette industriområdet utestengt fra å operere inne i Israel på grunn av utslipp og forurensing. Dermed flyttet til Nazlet Al-Sheikh Zeid, en landsby like nord for Jenin. Der forurenser fabrikkene ikke bare denne landsbyen og andre omliggende landsbyer, men også svært rike natur- og jordressurser.

Nazlet Al-Sheikh Zeid er kvalt mellom to kolonier, den industrielle sona og separasjonsmuren, som alle spiser unna 28000 dunums av deres land. Muren adskiller dem fra tusenvis av olivenavlinger og beiteområde for buskapen. Landsbyen var tidligere en av de største produsentene og leverandører av meieriprodukter, men nå er produksjonen redusert enormt. Landsbyen ligger også midt i ett av de største naturreservatene i distriktet, med Palestinas underjordiske vannreservoar. De frykter med rette forurensing av vannkildene.

Deretter til Jenin camp.
Først et besøk på en barneforestilling ved Freedom Theater. Dette er et sted for å utvikle et levende og skapende kunstnerisk fellesskap som samtidig understreker profesjonalitet og innovasjon. Målet med teatret er også å styrke ungdom og kvinner i samfunnet og for å undersøke mulighetene for kunst som en

viktig katalysator for sosial endring. Vi opplevde en heidundrendes forestilling med et teater stuvende fullt av unger som mora seg med en sirkustrupp fra Nablus.

Jenin camp var i sentrum for verdens oppmerksomhet i 2002, etter at det på internasjonale medier ble slått alarm om en massakre i leiren.

I løpet av al-Aqsa-intifadaen (den andre intifadaen), lanserte Israel Operation Defensive Shield med uttalt mål om nedbygging av «terroristenes infrastruktur», som å slå ned på selvmordsbombing og andre militante aktiviteter. Hæren omringet og kom inn seks store palestinske befolkningssentra på Vestbredden, blant dem Jenin. Slaget om Jenin fant sted i Jenin flyktningleir 1. til 11. april 2002. Israelske soldater invaderte leiren, som de mente var senter for opprørere. IDF kom med infanteri, kommandostyrker, og angrepshelikoptre mens palestinske militante hadde forberedt seg på kamp blant annet ved å sette ut feller. Etterat en israelsk kolonne gikk inn i et bakhold, begynte hæren å bruke tunge pansrede bulldosere for å renske ut feller lagt ut i leiren. 11. april begynte militante palestinere å overgi seg og israelske soldater begynte etter hvert å trekke seg fra leiren 18. april. Under slaget ble 23 israelske soldater og 52 palestinere, inkludert sivile drept.

Human Rights Watch (HRW) og Amnesty International (AI) rapporterte at anslagsvis 4000 mennesker, mer enn en fjerdedel av befolkningen i leiren, ble hjemløse på grunn av denne ødeleggelsen. HRW talte opp140 bygninger, de fleste huset flere familier, som fullstendig ødelagt, og 200 andre bygninger med omfattende skader som gjør dem ubeboelige eller usikre til bruk. AI anslo at fullstendig ødeleggelse rammet 164 hus med 374 leiligheter, og at andre bygninger var blitt delvis ødelagt.
Les om Battle of Jenin her. Det er rene thrilleren: https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Jenin

Vi besøker en av fighterne fra slaget, en martyr som ble skutt og hardt skada under kampene. Han hadde en sterk fortelling fra opplevelsene sine, og hvordan han ble bevokta og trua på livet mens han lå hardt skada på sykehus og svevde mellom liv og død. I dag er han sterkt funksjonshemma og har store smerter, men han smiler åpent og er leder av PFLP-gruppa i leiren.

«Ground Zero» like etter kampene, hvor en stor del av leiren ble jevna med jorda.
Til høyre utsikt fra taket til martyrens hus, mot Jelemme i nordvest, utover den gjenoppbygde leiren, samlinga av hvite hus ned til venstre på bildet. Det har vært diskusjoner om å la groud zero stå igjen som et minnesmerke, men det har beboerne ikke villet ha.

Onsdag 15. februar

Møte med New Unions i Tulkarem for å diskutere faglig politikk, oppsummere møtene med Hadash og Histadrut, siste utvikling i NU siden anerkjennelsen.

New Unions har hatt stor framgang siden stiftelsen for ett år siden. De er organisert, med fagforbund og seksjoner organisert etter yrker, som det vi har i Norge. De har nå rundt 10 000 medlemmer og har vunnet mange saker i rettsapparatet

Enhet og krangel i fagbevegelsen.
I 1990 ble det inngått en avtale mellom de politiske aktørene om at de skulle forene fagbevegelsene i PGFTU under PLO's rammer. Ledelsen for denne forente fagbevegelsen ble satt sammen med en representasjon fordelt på de politiske partiene. Her fikk Fatah fem representanter og generalsekretæren, kommunistene (PPP) og PFLP skulle få tre representanter hver, og hver av de andre fraksjonene fikk en. Denne samordninga gikk det ikke så bra med. «Det viste det seg at den faglige samordninga innafor PLO ikke førte til frigjøring av politiske krefter. De ulike politiske fraksjonene sto ikke for demokrati i praksis, og heller ikke makta de å føre en felles nasjonal kamp. Da man kom inn i maktposisjoner i en felles fagbevegelse, lytta man ikke lenger til faglige krav. Det var stor uenighet om politikk og organisering, det ble kamp om lederstillinger.

Etter hvert oppfatta folk at slagsmåla bare var en kamp i høyere organer, og at ledelsen i de forskjellige fraksjonene ikke egentlig var interessert i arbeidstakerspørsmål. Vanlige arbeidere tapte interessen og situasjonen førte til oppsplitting og dannelsen av mange faglige organisasjoner. Parola var: Enhver politisk fraksjon sin fagbevegelse. De enkelte faglige organisasjonene har siden vært knytta til et politisk parti, og underlagt partiets politiske målsettinger og dagsordner, framfor en enhetlig faglig strategi.

I de senere åra har det vært tatt initiativ til diskusjoner om felles fagbevegelse. Diskusjonen har vært toppstyrt og ingen vanlige arbeidsfolk har vært med på prosessen, og dermed udemokratisk. NU har markert seg mot, også fordi denne påtenkte fagsammenslutninga lefler med okkupasjonsmakta via Histadrut. NU vurderer dette er et forsøk fra Fatah på å få makta i palestinsk fagbevegelse, et politisk stunt, idet de ikke anser disse fagbevegelsene ikke som fagbevegelser, men som politiske organisasjoner med en klar Fatah-overbygning, styrt av Fatahs politiske behov og ikke faglige interesser. Et poeng har vært **å få anerkjent Histadrut** som en del av den samme sammenslutninga. **Altså** gi opp kampen mot Histadrut som en del av okkupasjonsmakta.

Synet på Histadrut er helt klart:
Historisk har Histadrut vært en sionistisk spydspiss i koloniseringa av Palestina, og sjøl om maktapparatet deres er svekka i den israelske nyliberalistiske økonomien, er organisasjonen fremdeles en integrert del av det sionistiske prosjektet, og støtter okkupasjonen. Dette betyr at Histadrut er en del av okkupasjonen som har fordrevet det palestinske folket fra sitt land og som fremdeles stjeler land og frata dem retten til frihet og uavhengighet.

Oslo-prosessen på 1990-tallet ga dessuten PGFTU er særlig rolle overfor Histadrut, som inngikk et samarbeid med PGFTU i Oslo-avtalens ånd. Blant anna skulle Histadrut representere palestinske arbeidstakere i Israel, og betale tilbake penger til PGFTU, avgifter inndratt fra palestinske medlemmer over mange år. Realiseringa har det gått så som så med. Avtalene førte til uenighet og splid. Mange mente at Histadrut ville bruke det nye klimaet skapt gjennom Oslo-prosessen til å få kontroll over de militante palestinske organisasjonene og bruke dem til å legitimere seg sjøl. PGFTU har fått kritikk fra mange hold for å sitte på pengene fra Histadrut.

Histadrut skulle på sin side være det faglige og organisatoriske støttepunktet for arbeidere med israelske arbeidsgivere. Palestinske arbeidstakere opplever at de er annenrangs arbeidere og at de ikke får hjelp fra dem sjøl om de er medlemmer. Histadrut taler ikke palestinernes sak.

NU oppfordrer verdens fagbevegelse til å stå sammen med det palestinske folket, arbeide for å boikotte Histadrut og legge press på regjeringer for å få slutt på okkupasjonen. De ber partier, særlig fagforeninger som har forbindelser til Histadrut om å avslutte relasjonene, og kjempe for utvidelse av boikotten regionalt og internasjonalt gjennom klare vedtak og handlinger til støtte for det palestinske folket som daglig er utsatt for overgrep fra det sionistiske regimet og dets støttespillere.

Deretter til Ramallah. Turen er nesten over, vi skal treffe Lama, oppsummere turen under en avsluttende middag, og takke for utmerka arbeid, opplevelser og ny kunnskap.

Torsdag 16. februar, hjemreise

Vi kom alle tilbake til Oslo sent torsdag 16, i ett stykke, men på hengende håret og ganske forbanna. Vi hadde litt av et avhør og opplevde trakassering på Ben Gurion før avreisa. Først gikk fire av oss gjennom sikkerhetskontrollen uten ett eneste spørsmål. Når det var Dagfinns og min tur de begynte spørsmåla til hver enkelt av oss - hvor har du vært, hvem har du møtt, hva gjorde du, osv osv. merkelig at du ikke husker noen navn ?? tok du ikke noen notater ??? bla bla bla. Plutselig oppdaga de at vi var ei gruppe, er du i en **gruppe??** kan du peke ut de andre… Men de andre hadde allerede passert gjennom sikkerhetskontrollen.

Deretter utstrakt konferering mellom forhørerne, av forskjellig grad og rang, for det meste unge jenter, kanskje de forsto at vi var i den samme gruppen som Peter og sammenligna våre historier? Så åpning av bagasje og gjennomgang av innholdet. De trodde åpenbart ikke på dekkhistoria vår, som var "oppholdt oss i Nasaret, møter Histadrut. Histadruts tariffavtale for bygningsarbeidere og pennen med Histadrut-logo bekrefta vår historie, heftet fra Hadash heftet forbausa dem, men heftet fra museet i Kafr Qasim provoserte dem. Massakren har de sannsynligvis aldri hørt om, og fagforeninger har de ikke peiling på. Etter langvarig utspørring lot de oss til slutt gå.

Da vi kom til gaten like før boarding kom «security» og plukka opp de fire som hadde gått gjennom barrierene uten å få spørsmål, og tok dem til side og tilbake for strip-searcing. Resultat: De kom ikke tilbake før flyet nettopp hadde forlatt gaten. Så flyet ble stoppa, så rygga det tilbake, og våre venner kom ombord, etter en forsinkelse på en time. Så vi kom alle hjem, men de fire fikk ikke bagasjen sin om bord, noe de oppdaga etter landing i Oslo ...

Veldig ofte når vi forlater Ben Gurion blir vi utsatt for avhør og et regime som dette. Og vi lurer på hvorfor? Hva slags sikkerhetstrussel representerer vi for Israel idet vi forlater landet? Ikke lett å forstå.

Aida Touma-Sliman, member of Knesset fra Joint List var veldig ivrig etter å få historier om trøbbel på Ben Gurion, så vi har sendt historiene fra turen til henne.

Men alle var enige om at det hadde vært en særdeles interessant og lærerik tur.

Til slutt en liten solskinnshistorie: «Permit» med en annerledes vri.

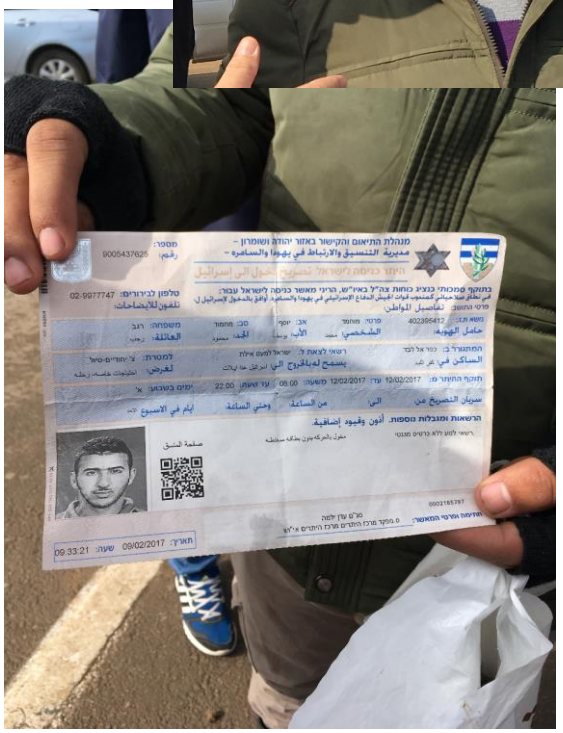

Vi treffer en palestinsk unggutt fra Tulkarem på Jelemme checkpoint. Han er 22 år, entusiastisk og glad, og har for første gang i livet sitt fått en tillatelse til å reise ut av Vestbredden og inn i Israel – for 1 dag. Den har han tenkt til å bruke til å reise til Mount Meron nord i Israel, et fjellområde som ligger på 1200 meter, og hvor det er snø! Han har ikke med seg ski, og han har aldri eid ski, men gå på ski, det skal han…

Palestinakommiteens Faglige Utvalg 12. mars 2017

Palestinakomiteens Faglige Utvalg

Workmates Norge-Palestina

Arbeidsfolk forandrer verden العمال يغيرون العالم

konto nr. 0539 16 76617 http://palestinakomiteen.no/faglig-arbeid/